

Záhadný spolužák (Michal Šmíd, 8. ročník, ZŠ I. Olbrachta, Semily)

Do naší třídy přišel nový kluk. Tvrdí, že přichází z roku 2524 a vypadá trochu podivně. V hlavě mi lítalo tisíce myšlenek. Proč do naší třídy? Jak to, že je o pět set let starší? Ten kluk mě začal zajímat.

První den ve škole se náš nový spolužák projevoval jako celkem inteligentní jedinec. Když jsme se ho ale optali na budoucnost, byl poněkud shovívavý. Řekl nám alespoň, že lidé už začínají být roboti s lidským mozkem a teleportace je na denním pořádku. S kluky z party jsme se rozhodli, že si ho odchytíme po škole, ale on ze šatny zmizel jako vítr. Další den jsme se ho zeptali, kde bydlí, a on odpověděl, že se na noc vrací do budoucnosti. Víc nám ale říct nestihl, protože začalo vyučování. O přestávkách bloumal po škole a nebylo možné si s ním popovídat. S partou jsme se dohodli a večer jsme se vloupali do školy, kde jsme začali hledat. Když jsme prohledávali šatny, načapal nás školník. Pelášili jsme pryč ze školy a doufali, že nás nepoznal. Když jsme se plížili podél zdi školní budovy, zarazilo nás, že ze sklepa vychází oslnivé světlo, dokonce jsme zaslechli i zvláštní zvuky. Rozhodli jsme se, že se zase zítra večer vydáme na průzkum.

Už z dálky nás oslňovala světlemodrá záře vycházející ze sklepního okénka. Běžíme jako o závod, zčásti zvědaví, zčásti napjatí, co nás čeká. Rozbíjíme okno v přízemí, opatrně prolézáme dovnitř a vcházíme na chodbu. Slyšíme kroky a pak běh a křik. Vidíme portál a máme pár vteřin na rozmyšlenou. Skočit, neskočit. Zvědavost zvítězila a všichni naráz jsme skočili. Cítili jsme, jak se kolem nás vše zatočilo. Takový pocit, jako když vám kamarád naschvál připlatí deset jízd na kolotoči navíc a kolotočář se tváří, že mu nějak selhalo červené tlačítko s nápisem STOP. Vyplivlo nás to v úplně jiném světě. Napadlo nás, že jsme se možná právě teleportovali do roku 2524. Tak to přeci říkal ten náš nový spolužák!

Čekali jsme nádherné město, létající automobily a čistou voňavou krajinu. Místo toho jsme viděli uschlou trávu, umírající stromy a podvyživená zvířata. A pak nám to došlo. Ten kluk z budoucnosti nás přišel varovat před katastrofou.

Báli jsme se udělat krok od místa, kde se ještě stále točila oslnivá bleděmodrá záře. „Kluci, pojdme se vrátit!“ řekl jeden z nás. Vše se s námi zase roztočilo a my jsme padli vysílením na dlažbu ve školním sklepě. Bez rozmýšlení jsme proběhli šatnou a jeden po druhém vyskákali rozbitým oknem na trávník. Uháněli jsme jak šílení a z dálky jsme slyšeli školníkové lamentování.

Druhý den si nás ředitel školy zavolal na kobereček a zeptal se nás, co jsme večer ve škole pohledávali. Po pravdě jsme mu vyličili, co všechno jsme viděli. Kroutil hlavou a

[Záhadný spolužák (Michal Šmíd, 8. ročník, ZŠ I. Olbrachta, Semily)]

odpověděl, že takovou výmluvu ještě nikdy neslyšel. Snažili jsme se ho přesvědčit, ale on nám doporučil, ať to raději nikomu neříkáme, aby nás neměli za blázny, což jsme dodrželi až dodnes, kdy píše tento příběh.

V televizi právě mluví o tom, že se blíží veliká sucha a mizí pastviny a louky se svěží šťavnatou trávou. Sedím, zírám do prázdna a úpěnlivě si přeju, aby se kluk z mého dětství znovu objevil a ukázal všem, jak to na naší planetě bude vypadat zhruba za čtyři sta padesát let. Třeba ještě není pozdě...

Souhlas zákonného zástupce

Souhlasím se zasláním soutěžního příspěvku mého syna, Michala Šmída, do slohové soutěže „To se vysvětlí...“.

V Semilech 25. 3. 2024

.....
podpis zákonného zástupce

[Záhadný spolužák (Michal Šmíd, 8. ročník, ZŠ I. Olbrachta, Semily)]

